

Arrest

nr. 82 952 van 13 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEMEERSSEMAN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 1 augustus 1977 geboren in Bagdad. U bent een soenniet van Arabische origine. Op 19 november 2008 begon u te werken voor de Iraakse Orde van advocaten. U was de persoonlijke assistent van de voorzitter Dheya al Saadi. Na het incident met Muntadhar al Zaidi- de journalist die een schoen smeed naar de Amerikaanse president Bush- zouden de voorzitter en uzelf bedreigd worden. In maart 2009 zou u een eerste dreigbrief hebben gekregen waarin werd geëist dat u uw werk moest stoppen. U zou in totaal twee dreigbrieven hebben gekregen. Er zouden eveneens razzia's hebben plaatsgevonden bij u thuis. Op 9 april 2010 werd u ontslagen. Op 8 augustus 2010 vluchtte u uit Bagdad en verbleef u bij familieleden en

vrienden in de provincie Babil. Diezelfde dag vond er een razzia plaats bij u thuis. Op 20 november 2010 werd uw broer vermoord. Volgens uw verklaringen was u het doelwit maar vergisten de daders zich omdat jullie zo hard op elkaar lijkten. Op 20 april 2011 vertrekt u uit Babil richting Turkije. Op 27 april 2011 reisde u verder naar België waar u op 4 mei 2011 zou aankomen en asiel aanvragen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, twee badges, drie foto's, de overlijdensakte van uw broer Mahmoud, uw aanstellingen – en ontslagbrief en een handgeschreven dreigbrief. Tevens legt u kopies voor van de woonstkaart van uw vader en een voedselrantsoenkaart. U legt eveneens een usb stick en een cd rom voor.

B. Motivering

Er dient, na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS, te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève.

Vooreerst slaagt u er niet in duidelijkheid te scheppen over uw daadwerkelijke functie en de inhoud van uw betrekking. Aanvankelijk verklaart u immers dat u de nummer twee was binnen de orde van Iraakse advocaten (CGVS, p. 4). Later tijdens het gehoor stelt u dat u eigenlijk de privé-assistent was van de voorzitter van de orde. Gevraagd naar wat uw precieze taak dan wel was blijft u echter bijzonder vaag. In eerste instantie verklaart u vagelijk dat u alles moest doen wat hij vroeg, dat u altijd in zijn buurt moest blijven en papieren in orde moest brengen. Deze verklaring blijft u enkele malen herhalen. Uiteindelijk stelt u dat u de organisatie van vergaderingen en persconferenties moest regelen en als tussenpersoon fungeerde bij aanvragen voor interviews (CGVS, p. 9, 10). U verklaart aanvankelijk eveneens dat u geen lijfwacht was (CGVS, p. 9, 20). Later tijdens het gehoor zegt u echter dat u ook als lijfwacht werkte en het leven van de voorzitter moest beschermen (CGVS, p. 23, 36). Het blijkt ook dat u de contactgegevens van de organisatie niet kent. Gevraagd naar het adres van de website van de orde of het e-mail adres moet u immers het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 15, 16). Deze vage, tegenstrijdige en gebrekkige verklaringen over uw functie en de organisatie waar u werkte overtuigen allerm minst. Van iemand die beweert dat hij beschouwd werd als de 'nummer twee' binnen de orde van Iraakse advocaten mag worden verwacht dat hij gedetailleerde verklaringen kan afleggen over alle aspecten van zijn functie en de organisatie waarin hij werkzaam was. Zeker gezien het feit dat u omwille van u werkzaamheden bedreigd zou worden en uw land van herkomst diende te ontvluchten.

Uw verklaringen over de voorgehouden razzia's overtuigen evenmin. Aanvankelijk verklaart u immers dat er vijf razzia's plaatsvonden; in 2008, in april en mei 2009, op 8 augustus 2010 en nog eenmaal na uw vertrek uit Irak (CGVS, p. 5). Wanneer u later tijdens het gehoor gevraagd wordt wanneer de eerste razzia plaatsvond antwoordt u dat dit in februari 2009 was. Onmiddellijk erna stelt u evenwel dat de eerste razzia plaatsvond in december 2008 (CGVS, p. 14). Om duidelijkheid te scheppen wordt u nogmaals gevraagd wanneer de verschillende razzia's precies plaatsvonden. Ditmaal beweert u dat u het niet precies weet en vernoemt u slechts vier razzia's: in december 2008, februari 2009, maart 2009 en een razzia die plaatsvond niet lang voor het gehoor op het CGVS (CGVS, p. 21). Wat precies het doel was van deze voorgehouden razzia's blijft evenzeer onduidelijk. U stelt zelf dat u eigenlijk niet weet wat de reden was (CGVS, p. 13). Gevraagd naar wat ze dan precies zouden zoeken antwoordt u dat u er geen idee van heeft en dat ze misschien op zoek naar documenten waren (CGVS, p. 29). Vervolgens wordt u dan gevraagd of ze misschien op zoek waren naar u. U antwoordt dat dit uiteraard het geval was maar concrete aanwijzingen brengt u echter niet aan (CGVS, p. 29). U verklaart immers dat u bedreigd werd en dat alle sjiitische partijen op zoek waren naar u omwille van uw werkzaamheden voor de orde van de advocaten en dat deze mensen u wilden vermoorden. Door de uitgebreide verslaggeving van het proces van Muntadhar al Zaidi in verschillende media zou u bekend zijn geworden. Men was ook op de hoogte van uw woon- en werkplaats (CGVS, p. 19, 26). Toch blijkt er nooit effectief iets met u gebeurd te zijn. Dit terwijl u gewoon bleef doorwerken na de dreigementen en de razzia's. Ook tijdens de periode van zes maanden die u voor uw vertrek uit Irak doorbracht buiten Bagdad is er niets met u gebeurd. Dit toont allerm minst aan dat u daadwerkelijk werd geviséerd met het oog op vervolging. Meer zelfs, het feit dat u nadat de bedreigingen begonnen, bleef werken tot april 2010 en tot augustus 2010 in Bagdad en tot april 2011 in Irak bleef wonen, doet afbreuk aan uw bewering een gegronde vrees te hoeven koesteren.

U haalt wel een aanslag aan waarbij de neef van de voorzitter, die eveneens werkzaam was als zijn lijfwacht, om het leven kwam en waarbij u aanwezig was (CGVS, p. 20, 21, 26). Hierover legt u echter vage en tegenstrijdige verklaringen af. U weet dat deze aanslag in 2009 plaatsvond maar wanneer precies kunt u niet zeggen (CGVS, p. 24, 25). Verder stelt u dat u geen idee heeft of deze aanslag tegen jullie gericht zou zijn (CGVS, p. 36). Het meest opmerkelijke is echter dat u eerst verklaart dat de voorzitter, Dheya al Saadi, toen ook in de auto zat (CGVS, p. 24, 25, 29). Later beweert u echter dat de voorzitter toen helemaal niet in de auto zat (CGVS, p. 36, 37). U kan, met de vermelding

van deze aanslag dan ook niet overtuigen dat u geviseerd wordt, integendeel doen u incoherente verklaringen twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder haalt u aan dat uw broer Mahmoud op 20 november 2010 werd vermoord. U denkt dat u het doelwit was maar meer dan een vermoeden heeft u hier niet over. U geeft immers zelf aan dat u niet precies weet waarom hij werd vermoord en dat het misschien omwille van uw werk was (CGVS p.4, 13). U denkt dat de moordenaars zich zouden hebben vergist omdat jullie zo sterk op elkaar lijken. Deze bewering kan u echter op geen enkele manier onderbouwen aangezien u geen foto van uw broer voorlegt. Verder weet u ook niet wie uw broer vermoord zou hebben (CGVS, p. 6, 7, 13, 26). Deze voorgehouden gebeurtenis kan dan ook niet beschouwd worden als voldoende bewijs dat u persoonlijk geviseerd zou worden.

U legt verder nog enkele zeer bevreemdende verklaringen af waardoor er getwijfeld kan worden aan uw bewering dat u heel uw leven in Irak zou hebben verbleven. Zo blijkt dat u niet precies weet wanneer de val van het regime was. Zo verklaart u aanvankelijk dat de val plaatsvond op 9 april 2003 of misschien wel in 2005 of 2002. Vervolgens beweert u dat de val plaatsvond in '91, '92 of '93 en dat Saddam Hussein tot '91 of '92 president was van Irak. Verder weet u niet waar of wanneer Saddam Hussein werd gearresteerd. U weet evenmin wanneer Saddam Hussein werd geëxecuteerd (CGVS, p. 30, 31, 32, 38, 39).

Tot slot dient nog worden opgemerkt dat u bij uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen melding had gemaakt van de verschillende razzia's (vragenlijst p. 3). Verder verklaarde u op de DVZ nog dat al uw broers en zussen in Syrië verblijven (verklaring p. 4). Dit terwijl u op het CGVS verklaarde dat uw broers en zussen nog in Bagdad woonden (CGVS, p. 6). Geconfronteerd met deze omissie en discrepantie kunt u geen afdoende verklaring geven. U stelt dat u de razzia's wel had vermeld en dat de informatie over uw broers en zussen simpelweg niet correct was. Bij het begin van het gehoor op het CGVS werd u echter gevraagd of alles goed verlopen was op de DVZ en of u al de belangrijkste gebeurtenissen had vermeld. U antwoordde bevestigend op beide vragen (CGVS, p. 2).

Niet alleen heeft u aldus niet aannemelijk kunnen maken dat u een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève dient te koesteren. Uw verklaringen zijn bovendien van die aard dat uw algemene geloofwaardigheid en de oprechtheid van uw asielaanvraag ernstig in twijfel kunnen worden getrokken. Bovenstaande elementen laten het CGVS dan ook geen andere keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren.

Uit uw verklaringen en de documenten die u voorlegt blijkt echter wel dat u afkomstig bent uit Bagdad (Centraal-Irak). Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Uit uw verklaringen en de documenten die u voorlegt blijkt echter wel dat u afkomstig bent uit Bagdad (Centraal-Irak). Bijgevolg dient de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merklijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviseerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De foto's van uw huwelijk doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. De overige documenten betreffen kopies en beschikken aldus over een beperkte objectieve bewijswaarde. Het voorleggen van documenten dient bovendien gepaard te gaan met het afleggen van samenhangende en geloofwaardige verklaringen. Dat is hier niet het geval.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De identiteitskaart, het nationaliteitsbewijs, de voedselrantsoenkaart en de woonstkaart van uw vader zijn een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst. Ze doen echter geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. De foto's, de film op de cd-rom, de aanstellingsbrief en de ontslagbrief zijn een aanwijzing dat u werkzaam was voor de orde van advocaten. Wat uw precieze functie was blijft echter onduidelijk. Op de aanstellingsbrief staat immers aangeduid dat u werd aangenomen om de voorzitter van de orde te beschermen (CGVS, p. 37). Ze bevatten verder geen gegevens waaruit zou blijken dat u gevaar zou lopen omwille van uw werkzaamheden. Bovendien zou het gezien uw verklaring dat uw broer Mahmoud zo sterk op u lijkt evenzeer mogelijk kunnen zijn dat het hier uw broer betreft die op de foto's en de film voorkomt. De badges die u voorlegt bevatten enkele opmerkelijke schrijffouten waardoor er getwijfeld kan worden aan hun authenticiteit. Zo staat uw functie omschreven als 'bodegard' en werd een van de badges blijkbaar uitgegeven in '2008'. De dreigbrief is een handgeschreven briefje waarin uw naam niet eens wordt vermeld en kan dus evenmin worden beschouwd als voldoende bewijs dat u persoonlijk geviséerd zou worden. Op de usb stick staan geen documenten die nieuwe elementen aanbrengen (CGVS, p. 20). Het voorleggen van documenten dient trouwens gepaard te gaan met geloofwaardige en samenhangende verklaringen. Dat is hier allerm minst het geval.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1.1. Na de sluiting der debatten op de terechtzitting van 11 mei 2012 worden aan de Raad per faxpost volgende documenten toegestuurd: de identiteitskaart van verzoekers broer vergezeld van een vertaling en de overlijdensakte van verzoekers broer met een vertaling.

2.1.2. Daargelaten de vaststelling dat zich in het administratief dossier reeds de overlijdensakte van verzoekers broer bevindt (map documenten, stuk 10) dient te worden opgemerkt dat indien wegens de voorlegging van nieuwe gegevens de heropening der debatten zou moeten worden bevolen, een nieuwe rechtsdag moet worden vastgesteld en de tegenpartij in de gelegenheid moet worden gesteld de voorgebrachte nieuwe gegevens te onderzoeken en hieromtrent standpunt in te nemen. Dergelijke vertraging valt niet te verenigen met de door de wetgever gewilde snelle afhandeling van de asioldossiers. De wetgever heeft niet alleen de behandelingstermijn heel kort gehouden, doch heeft tevens gewild dat nieuwe gegevens ten laatste op de door de Raad vastgestelde rechtsdag worden aangebracht. Eén en ander leidt tot het besluit dat de Raad de wil van de wetgever zou miskennen wanneer hij de debatten zou heropenen om reden dat de asielzoeker tijdens het beraad nieuwe gegevens heeft ontdekt (RvS 8 oktober 2008, nr.186.908). De door verzoeker bijgebrachte stukken werden aan de Raad overgemaakt na de sluiting der debatten. Tijdens de debatten werd geen melding gemaakt van het feit dat er nog stukken met vertaling zouden worden bijgebracht. Derhalve worden deze, gelet op het voorgaande, niet in aanmerking genomen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: vreemdelingenwet), alsook de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot het toetsen van de materiële motivering.

Verzoeker meent dat hij met betrekking tot zijn functie voldoende en coherente informatie heeft gegeven. Verzoeker was de privé-assistent van de voorzitter van de orde van advocaten. Volgens verzoeker is het niet correct dat hij vaag zou zijn gebleven over zijn taken. Op iedere bijkomende vraag heeft verzoeker nieuwe informatie gegeven. Verzoeker citeert zijn verhoorverslag en stelt dat hij geen specifieke taakomschrijving had. Zijn takenpakket was niet afgelijnd, hij moest alles doen wat van hem gevraagd werd. Verzoeker heeft tijdens zijn verhoor enkele voorbeelden aangehaald.

Verzoeker voegt eraan toe dat hij de privé-assistent was van de voorzitter, doch niet zijn lijfwacht. Dit betekent echter niet dat verzoeker het leven van de voorzitter, voor wie hij ongelooflijk veel ontzag had, niet zou beschermen. Dit zou bovendien blijken uit verzoekers verklaringen, zoals geciteerd in verzoekschrift.

Voorts wordt verzoekers kennis over de Orde van Advocaten in Bagdad genegeerd. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen.

In de bestreden beslissing is opgemerkt dat verzoekers verklaringen over de razzia's niet overtuigen. Volgens verzoeker is de eerste opsomming correct. Er vonden vijf razzia's plaats en verzoeker is omwille van de vraagstelling de data door elkaar beginnen halen. Verzoeker meent dat hij de link tussen zijn problemen en de zaak Al Zaidi wel degelijk heeft aangehaald. Wat betreft de opmerking in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aannemelijk maakte dat hij werd gevisieerd omdat hij na de razzia's bleef verder werken, merkt verzoeker op dat hij in eerste instantie zijn land niet wilde verlaten en het hoofd wilde bieden aan deze bedreigingen en razzia's. Verzoeker probeerde te overleven en had hiervoor werk nodig. Er was dan ook geen andere keuze voor verzoeker dan zijn werk verder zetten. Na de razzia in augustus 2010 zag verzoeker dat het zo niet verder kon. Om die reden heeft hij zijn tewerkstelling opgegeven en stappen ondernomen om zijn land van herkomst te verlaten.

Waar de bestreden beslissing meent dat hij vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de aanslag waarbij de neef van de voorzitter om het leven kwam, merkt verzoeker op dat, rekening houdend met alle incidenten die hij heeft meegemaakt hij zich de precieze datum van de aanslag niet kan herinneren. Verzoeker heeft bovendien een sterk vermoeden dat de aanslag tegen hem en de voorzitter was gericht omdat deze plaatsvond nadat verzoekers problemen zijn gestart. De voorzitter was zelf niet betrokken bij de aanslag, op het moment van de aanslag zat hij niet in de auto. Dat verzoeker dit verklaard zou hebben, zou op een misverstand of een vertaalfout steunen.

Met betrekking tot de moord op zijn broer volhardt verzoeker in zijn eerdere verklaringen. De precieze reden waarom zijn broer werd vermoord, is verzoeker onbekend, vermits de moordenaars geen uitleg hebben gegeven aan verzoekers familie. Dit sluit volgens verzoeker niet uit dat het met zijn tewerkstelling bij de voorzitter van de orde te maken heeft.

Met betrekking tot verzoekers bevreemdende verklaringen aangaande de val van het regime van Saddam Hoessein, stelt verzoeker dat hij bij de vragen hieromtrent volledig de mist is in gegaan. Verzoeker kan niet verklaren hoe dit is kunnen gebeuren. Verzoeker meent nog dat zijn intellectuele vermogen niet vrij hoog is, wat mogelijk aan de basis ligt van de onverklaarbare fout.

Voor wat betreft de vermeende tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen voor Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS stelt verzoeker met betrekking tot de razzia's dat het een aanvulling van zijn eerdere verklaringen betreft. Dit mag volgens verzoeker niet verbazen, vermits er bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts korte tijd wordt gegeven aan de asielzoeker. Met betrekking tot zijn familieleden stelt verzoeker dat zij aanvankelijk naar Syrië zijn gevlucht, maar daarna zijn teruggekeerd naar Irak. Dat hij voor DVZ verklaarde dat ze in Syrië woonden en voor het CGVS dat ze in Irak woonden, is een situatie die overeenstemt met de werkelijkheid daar dit de situatie was tijdens de respectievelijke interviews.

Verzoeker vreest vervolgd te worden omwille van zijn tewerkstelling. Verzoeker stelt dat hij de bescherming van het land van herkomst niet kan inroepen omdat de autoriteiten in Irak niet in de mogelijkheid zijn om verzoeker individuele bescherming te bieden.

3.1.2. Ter terechtzitting worden volgende documenten neergelegd: foto's van de broer van verzoeker, foto van verzoeker bij een graf, identiteitskaart van verzoekers broer.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS melding maakt van razzia's die werden uitgevoerd in 2008 en 2009 en op 8 augustus 2010, de dag dat verzoeker het huis verliet (gehoor CGVS, p.4-5). De vaststelling dat verzoeker geen melding maakte van deze razzia's bij het invullen van de vragenlijst ondermijnt zijn geloofwaardigheid. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Hoewel de vragenlijst niet tot doel heeft exhaustieve verklaringen op te nemen dient te worden vastgesteld dat het ondergaan van razzia's essentieel is in het asielrelaas zodat aangenomen moet worden dat hiervan melding wordt gemaakt indien deze daadwerkelijk plaatsvonden. Bovendien stelt de bestreden beslissing terecht dat verzoeker weinig coherente verklaringen heeft afgelegd over het aantal razzia's en de data waarop die plaatsvonden. De bewering van verzoeker dat zijn eerste opsomming correct is, kan niet verhullen dat hij hieromtrent geen geloofwaardige en verwarrende verklaringen heeft afgelegd. De bewering van verzoeker dat hij omwille van de vraagstelling de data door elkaar zou hebben gehaald kan niet aanvaard worden als dienstig argument.

Uit de lezing van verzoekers verklaringen op het CGVS blijkt dat hij in wezen de vertrouwenspersoon en naaste medewerker was van de voorzitter van de Iraakse advocatenorde en zelfs de toegang van de media tot de voorzitter regelde (zie gehoor CGVS, p.9-10, p.23). Het is derhalve niet aannemelijk dat

verzoeker de contactgegevens (email, website) van de organisatie niet kan meedelen (gehoor CGVS, p. 15-16). Het is tevens niet plausibel dat verzoeker, die als lijfwacht ook instond voor de veiligheid van de voorzitter, in het volatiele klimaat dat Irak, en zeker Bagdad, kenmerkte in zijn beweerde periode van tewerkstelling, slechts binnenhuis een wapen droeg maar niet buitenhuis (gehoor CGVS, p. 27-28).

Het is evenmin geloofwaardig dat verzoeker, die aanvoert dat hij razzia's heeft ondergaan en dreigbrieven ontving, geen kennis noch interesse vertoont omtrent de veiligheidssituatie van de andere leden van het bestuur (gehoor CGVS, p.16). Aangenomen dient te worden dat verzoeker, indien hij daadwerkelijk zeer nauw betrokken was bij de werkzaamheden van de voorzitter, hieromtrent enige interesse en kennis vertoont.

Verzoeker verklaart ook dat de neef van de voorzitter werd gedood ingevolge een ontploffing. Verzoeker kan echter niet duiden wanneer deze aanslag gebeurde, hetgeen des te meer klemt daar verzoeker zich samen met de neef in de auto bevond en de neef stierf omdat hij zat aan de kant van de ontploffing (gehoor CGVS, p. 24-25). Het is geheel niet aannemelijk dat verzoeker, mede gelet op zijn voorgehouden profiel van privé-assistent/lijfwacht, een aanslag op de auto waarvan hijzelf inzittende was en waarbij een medepassagier werd gedood, niet kan duiden in de tijd.

Verweerder stelt terecht vast dat verzoeker geen verklaring biedt voor zijn onwetendheid omtrent de val van het regime en de executie van Saddam Hoessein, maar zich beperkt tot de bevestiging dat hij een fout antwoord zou hebben gegeven en er zelf geen verklaring voor heeft. Een dergelijke bewering volstaat niet om de opmerking in de bestreden beslissing ongedaan te maken, maar bevestigt deze enkel.

Waar verzoeker meent dat zijn onwetendheid te wijten zou zijn aan zijn niet vrij hoge intellectuele vermogen wordt verweerder bijgetreden waar die benadrukt dat verzoeker tot het derde middelbaar naar school is geweest. Voorts merkt verweerder op dat zelfs indien verzoekers intellectuele vermogen niet vrij hoog zou zijn, er dan nog van verzoeker kan worden verwacht dat hij van een dergelijk ingrijpend evenement als de val van het Iraakse regime op de hoogte zou zijn, indien hij er werkelijk zou hebben verbleven. Dit klemt des te meer omwille van zijn voorgehouden functie en bevoegdheden voor de voorzitter van de Iraakse balie. Dat verzoeker hier dergelijke onduidelijke verklaringen over heeft afgelegd, doet terecht twijfels rijzen met betrekking tot het ononderbroken verblijf van verzoeker in Irak.

De gekunstelde *post factum* verklaring van verzoeker dat zijn familieleden op het moment van het verhoor voor de DVZ nog in Syrië woonden en tijdens verzoekers verhoor voor het CGVS terug zouden zijn gekeerd is dan ook een laattijdige verklaring die niet in het minst kan overtuigen en geen steun vindt in zijn verklaringen zoals afgelegd op het CGVS. Integendeel doen de pogingen van verzoeker om de vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen nog meer afbreuk aan zijn geloofwaardigheid, vermits ze niet overeenstemmen met zijn eerdere verklaringen.

Voormelde elementen leiden ertoe dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas. De stukken die ter terechtzitting werden neergelegd kunnen verzoekers geloofwaardigheid niet herstellen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

4.1. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen; schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; schending van het gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker is het niet eens met de appreciatie door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Bagdad. Persberichten maken immers melding van de nog steeds ongunstige veiligheidssituatie in Bagdad met een impact op het dagelijkse leven van de burgers. Het geweld in Bagdad is specifiek van aard: herhaaldelijke bomaanslagen waarbij wekelijks tientallen doden vallen. De gevechten zijn voortdurend, aangezien ze met een regelmatige frequentie voorkomen, de strijd die gevoerd wordt tussen de terreurbewegingen en de Iraakse overheid in Bagdad blijft aanhouden. Bij een dergelijke strijd worden er bepaalde zogenaamde risicogroepen geviseerd, maar er vallen wel duizenden onschuldige burgerslachtoffers (stukken 3-13). Verzoeker vervolgt dat objectief gezien de situatie in Bagdad niet op positieve wijze veranderd is, meer nog, het lijkt erop dat de situatie in Bagdad op heden onstabiel is dan enkele maanden geleden. Er is dan ook geen enkele reden om een asielzoeker afkomstig van Bagdad op heden anders te behandelen dan zes weken geleden en om aan deze personen minder

bescherming te bieden. Gelet op het feit dat het verschil in behandeling niet gerechtvaardigd is, is volgens verzoeker het gelijkheidsbeginsel geschonden. Bovendien heeft de plotse, ongegronde ommekeer van verweerder in zijn beleid geleid tot willekeur. Er is geen enkele objectieve reden die rechtvaardigt waarom verzoeker zo lang heeft moeten wachten op zijn verhoor. Verzoeker meent dan ook dat hij ongelijk behandeld wordt ten aanzien van landgenoten die op hetzelfde ogenblik naar België zijn afgereisd of zelfs later alhier zijn aangekomen. Verzoeker voegt er nog aan toe dat een vergelijking met het beleid van andere Europese landen irrelevant is daar het Commissariaat-generaal niet aantoonde de minimumnormen van Europa in deze andere landen op dezelfde manier werden omgezet als in België.

4.2. Voor zover verzoeker teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen zich beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2. gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog inzake de algemene veiligheidssituatie in Bagdad kan niet worden gevolgd. Hij stipt weliswaar met recht aan dat in Bagdad nog veiligheidsincidenten voorkomen doch uit de omstandige en gedetailleerde informatie in het administratief dossier, waarin de veiligheidssituatie in Bagdad uitgebreid en nauwgezet wordt geanalyseerd, blijkt dat, de diverse objectieve elementen (het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, luchtbombardementen, ...) in acht genomen, de situatie aldaar niet van aard is dat zij beantwoordt aan het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad in steeds mindere mate willekeurig van aard is en grotendeels een doelgericht karakter vertoont (stuk 17: landeninformatie). Dit komt ook naar voor de informatie die verzoeker bij het verzoekschrift voegt en waaruit blijkt dat de aanwezige incidenten gericht van aard zijn (rechtsplegingdossier, stuk 1). Wat verzoeker tracht aan te tonen middels de neergelegde mail van Iraq Body Count omtrent het verschil tussen hun cijfers en deze uitgaande van de Iraakse regering wordt door verzoeker in het geheel niet uitgewerkt en kan niet worden ingezien.

Op basis van de informatie zoals aanwezig in het dossier dient te worden besloten dat in hoofde van verzoeker geen reëel risico op ernstige schade voorhanden is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel en de stelling dat rekening zou moeten worden gehouden met de datum van asielaanvraag door de kandidaat-vluchtelingen, dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag en dus niet, zoals verzoeker laat uitschijnen, zoals deze bestaat op het ogenblik van de indiening van deze aanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS